

Č. 2231.

Zajištění bytu: I. Okolnost, že k § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. nebylo dosud vydáno prováděcí nařízení, není na překážku jeho skutečnému provádění. — II. O zákonných předpokladech zajištění bytu státních a železničních zaměstnanců.

(Nález ze dne 17. dubna 1923 č. 6500.)

V ě c: Otilie K. v T. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 15. září 1922 zajistila osp v Trutnově podle § 13 zák. ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě st-lky byt najatý železničním zámečnickem Emilem W., služebně do jiné obce přeloženým, pro jincho státního zaměstnance, vyslovujíc zároveň, že byt musí býti pronajat pouze strojvedoucímu Aloisu J. a že zajištění působí ode dne, kdy byt bude vyklizen nájemníkem W.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp odvolání, poněvadž jsou splněny zákonné podmínky zajištění bytu po rozumu § 13 cit. zák. a námitky v odvolání uplatňované neobsahují důvodů vylučujících zajištění bytu.

Žal. úřad ani na zvláštní výzvu nepředložil správních spisů ani jinak nezaujal stanovisko k údajům ve stížnosti uvedeným, nss musil tedy svému rozhodnutí položit za základ obsah nař. rozhodnutí stranou předložený a obsah stížnosti a vycházeti z předpokladu, že udání stížnosti, jejíž obsah byl žal. úřadu sdělen a úřadem nebyl popřen, odpovídají obsahu správních spisů.

Stížnost namítá předně, že nebyla I. stolice oprávněna vysloviti zajištění bytu, poněvadž řízení spojené se zajištěním bytů státních a železničních zaměstnanců nebylo, ač to § 13 zák. výslovně nařizuje, dosud upraveno zvláštním nařízením.

Námitku tu neshledal nss důvodnou. Ještě sice pravda, že cit. zákon nařizuje, aby se taková zvláštní úprava řízení stala. Leč nebylo-li tomuto příkazu dosud vyhověno, nelze z toho dovozovati, že by nemohl předpis obsažený v § 13 cit. zákona tak dlouho vůbec býti prováděn, pokud tato úprava nenastala.

To vysvítá již z toho, že hlava III. uved. zákona pojednávající o zajištění bytů státním a železničním zaměstnancům nabyla podle § 22 cit. zákona účinnosti dnem 2. září 1920 a zákon sám nestanoví, že ustanovení obsažená v III. hlavě tohoto zákona (§ 13) nabudou účinnosti až dnem vyhlášení zmíněného prováděcího nařízení. Dokud tedy taková zvláštní úprava nenastala, musí se správní úřady řídit všeobecnými zásadami, platnými pro řízení před správními úřady.

Stížnost míní pak, že nař. rozhodnutí je v odporu se zákonem proto, poněvadž st-lka sama zajištěného bytu potřebuje pro svého syna. V tomto směru však jdou vývody stížnosti mimo, ježto nař. rozhodnutím bylo vysloveno pouze, že zajištěný byt smí býti pronajat toliko strojvůdci A. J., neomezuje však volnou disposici majitelky domu v tom směru, že by nemohla bytu toho, aniž by jej dala do pronájmu, použiti jinak.

Nař. rozhodnutí obsahuje pouze zákaz, že st-lka nesmí byt pronajmouti jiné osobě než železničnímu zaměstnanci A. J., to jest, že nesmí uzavřítí nájemní smlouvu s osobou jinou, než se železničním zaměstnancem úřadem jí označeným, jinaké dispozice se zajištěným bytem než právě nájmem není jí však nikterak zakázána.

Stížnost brojí konečně proti tomu, že úřad stanovil počátek působnosti zajištění dnem vyklizení bytu nájemcem Emilem W., ačkoliv dle § 13 zákona č. 225/22 působí zajištění ode dne, kterým se zruší dosavadní nájemní smlouva, a není-li tu nájemní smlouvy, ode dne, kdy se byt uprázdní. Nařízení úřadu, že zajištění působí ode dne vyklizení bytu Emilem W., nevyhovuje prý tomuto zákonu a není účinné, ježto byt jest uvolněn již ode dne 15. září 1922, přeložený A. J. se do Trutnova dosud nepřestěhoval, byt tedy není skutečně využítkován, a zařízení tam uložené lze uložit jinde.

Po této stránce jest uvážiti toto:

Zákon váže zajištění bytu na 3 podmínky: jednak, že jde o byt, obývaný v den vyhlášení zákona č. 225/22 státním neb železničním zaměstnancem, jednak, že byt ten uvolní se tím, že zaměstnanec ten byl služebně přeložen do jiné obce, konečně, že vlastníku domu bylo dáno zajišťovací rozhodnutí dříve než obdržel výpověď z bytu.

Stížnost nepopírá shora naznačenou námitkou žádný z těchto předpokladů zákonných a tvrdí pouze, že úřad neprávem vyslovil, že zajištění bytu působí ode dne, kdy byt bude vyklizen nájemníkem W.

Netvrdí-li však stížnost, že byla majitelce domu dána výpověď dříve, než jí byl doručen zajišťovací příkaz, jest námitka ta bezdůvodná, neboť okolnost, že se dosavadní nájemce 15. září 1922 vystěhoval a že byt jest od té doby uvolněn, není na překážku zajištění bytu, jsou-li splněny ostatní zákonné předpoklady zajištění; tím pak že úřad sám oddálil počátek působnosti zajištění na dobu faktického vyklizení bytu nájemcem W., nebylo zasaženo do subjektivních práv st-lčiny.

Okolnost konečně, že nový nájemce Alois J. se do Trutnova dosud nenastěhoval, jest vzhledem k předpisu 3. odst. § 13 cit. zákona bez významu.

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2232.

Zajištění bytu: K pojmu »dva nebo více bytů« v § 1, odst. 1 a § 3, odst. 1 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb.

(Nález ze dne 17. dubna 1923 č. 6501.)

V ě c: Oskar G. v Brně proti zemské správě politické v Brně o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — —

Žal. úřad vychází, jak z odůvodnění nař. rozhodnutí patrně, ze skutkového předpokladu, že st-l jest majetníkem dvou bytů v domě č. p. —